

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.709 van 29 juni 1998
in de zaak A. 33.059/X-7654.**

In zake : de provincie WEST-VLAANDEREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. DE CLERCK,
kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
Hoogstraat 28

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse Executieve, thans het Vlaamse
Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
Executieve, thans de Vlaamse regering.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de provincie
West-Vlaanderen op 5 juni 1985 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van :

1. het besluit van 8 april 1985 van de Gemeenschaps-
minister van Cultuur waarbij wordt vastgesteld dat de
windmolen, gelegen Molenstraat te Anzegem-Tiegem geen
huurwaarde heeft en dat artikel 12, § 1, van het
besluit van de Vlaamse Executieve van 1 juli 1982 tot
bepaling, voor het Nederlandse taalgebied, van de
verdeling der kosten voor werken aan beschermd
monumenten, andere dan gebouwen bestemd voor een
erkende eredienst, seminaries en pastorieën,
toepassing kan vinden voor zover de windmolen voor
het publiek wordt opengesteld;
2. de beslissing van de Gemeenschapsminister van
Cultuur, vervat in diens schrijven van 8 april 1985
aan de eigenaars van de windmolen, waarbij de
restauratiewerken worden geraamd op 8.702.131 fr. en
deze kosten ten laste worden gelegd van de Vlaamse
Gemeenschap ten belope van 60 %, van de provincie
West-Vlaanderen ten belope van 15 %, van de gemeente

Anzegem ten belope van 15 %, en van de eigenaar, ten belope van 10 %;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. HUBREGTSEN;

Gelet op de beschikking van 16 september 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 juni 1998;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. DE CLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat B. GHEYSEN die, loco Advocaat K. VAN HOOREBEKE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd J. HUBREGTSEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat met betrekking tot de ambtshalve te onderzoeken bevoegdheid van de Raad van

State, de verzoekende partij in de laatste memorie betoogt wat volgt :

"Zeker is dat de vordering van verzoekster niet strekt tot erkenning van een subjectief recht 'in hoofde van verzoekster'. Het eventueel vernietigingsarrest zou niet kunnen leiden tot een recht van uitkering 'in hoofde van verzoekster', noch in een 'bevestiging van de betalingsplicht van de verwerende partij'.

De vordering van verzoekster kan evenmin herleid worden tot het omgekeerde van een erkenning, namelijk tot een loutere vraag strekkende tot 'ontzegging van een recht van toelage aan de eigenaars'. De gevraagde wettigheidscontrole omtrent de beide aangevochten Ministeriële Besluiten stelt verzoekster t.o. de Vlaamse Gemeenschap, en NIET t.o. de 'eigenaars'.

(...)

Waarom moet verzoekster ontzegd worden de wettigheid te zien nagaan van de 'goedkeuring' van een ontwerp-dossier ?

Het Besluit van de Vlaamse Executieve van 01.07.82 stelt ENKEL de respectievelijke tussenkomstpercentages vast (ook deze van de private opdrachtgevers); het betoelaagbare bedrag wordt door het aangevochten M.B. van 08.04.85 vastgesteld (en niet door het voormeld besluit van 01.07.82); alweer is deze raming niet een loutere erkenning, etc... van een subjectief recht.

Maar bovendien, waarom zou verzoekster ontzegd moeten worden de wettigheid te zien nagaan van deze raming en van de wijze van de totstandkoming ervan als onderdeel van de goedkeuring van een ontwerp-dossier ?

Het Besluit van de Vlaamse Executieve van 01.07.82 laat toe dat de Gemeenschapsminister autonoom oordeelt (in casu bij het aangevochten M.B. van 08.04.85) of een betoelaging wordt verleend, dan wel geweigerd, of uitgesteld, om reden dat het aandeel van de Vlaamse Gemeenschap het begrotingskrediet overschrijdt; er is alweer geen loutere erkenning, etc... van een subjectief recht.

Ook het aangevochten M.B. van 08.04.85 (als bijlage bij het eerste aangevochten besluit), houdende een beslissing met betrekking tot de huurwaarde en met betrekking tot het al dan niet opengesteld zijn voor het publiek is, per definitie, geen louter 'rechtserkennende' beschikking.

Waarom, alweer, zou verzoekster de wettigheid niet mogen aanvechten van een autonoom door de tegenpartij genomen beslissing inzake huurwaarde en openbaarmaking ?";

Overwegende dat op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden vastgesteld, artikel 11,

§ 8, van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten luidde als volgt :

"Voor de toepassing van de subsidieregeling van het Rijk, zoals bepaald in artikel 2, eerste lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen, legt de Minister, binnen zes maanden na de inwerkingtreding van onderhavig decreet, een koninklijk besluit ter bekrachtiging aan de Cultuuraad voor";

Overwegende dat artikel 2, eerste lid, van de wet van 7 augustus 1931 op het behoud van monumenten en landschappen bepaalde wat volgt :

"Wanneer werken van onderhoud, versterking of herstel nodig worden om de historische, artistieke of wetenschappelijke waarde van een gerangschikt monument of gebouw te bewaren, verlenen de Staat, de betrokken provincie en de betrokken gemeente hun bijdrage in de kosten dezer werken, in de bij koninklijk besluit vast te stellen voorwaarden en verhoudingen. De bijdrage van de Staat mag niet lager zijn dan die van de gemeente, behoudens toestemming van deze laatste";

dat het bij decreet van 17 november 1982 bekrachtigd besluit van 1 juli 1982 van de Vlaamse Executieve tot bepaling voor het Nederlandse taalgebied van de verdeling der kosten voor werken aan beschermde monumenten, andere dan gebouwen bestemd voor een erkende eredienst, seminaries en pastorieën, inzonderheid artikel 12, § 1, bepaalt wat volgt :

"Art. 12. § 1. De kosten voor de werken ondernomen door particulieren of privé-instellingen aan beschermde monumenten zonder huurwaarde voor zover ze opengesteld zijn voor het publiek worden verdeeld als volgt : de Gemeenschap 60 pct., de provincie 15 pct., de gemeente 15 pct., de eigenaar 10 pct., mits akkoord van de eigenaar";

Overwegende dat uit de samenlezing van de aangehaalde bepalingen blijkt dat de provincie gehouden is tot een verplichte bijdrage in de kosten van

onderhoud, versteviging en herstel van de beschermde monumenten;

Overwegende dat de verzoekende partij in de eerste plaats aanvoert dat de beslissing waarbij de bijdrage van de provincie op 15 % wordt bepaald, de "provinciale autonomie en de wettelijke regelingen inzake rekeningen en begrotingen" schendt; dat de verzoekende partij niet aanduist waarin de schending bestaat; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat voorts wordt aangevoerd dat "gelet op de contractuele basis van de overheidsaanneming in het algemeen" alle overheden, en dus ook de provincie, hadden moeten kunnen deelnemen aan het opmaken van de bestekken en de toewijzing van de werken en daarover toestemming hadden moeten kunnen geven, dat geen rekening werd gehouden met de bezwaren die de verzoekende partij als "tot medesubsidiëring gehouden overheid", heeft doen gelden, dat de werken o.m. een industrieel-archeologisch doel nastreven, met name het maalvaardig maken van de "Bergmolen", terwijl de molen enkel omwille van zijn artistieke waarde is beschermd, dat het openstellen van de molen voor het publiek niet gewaarborgd is en dat de vaststelling dat de windmolen geen huurwaarde heeft, niet bewezen is;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt -hetgeen in de laatste memorie met zoveel woorden wordt bevestigd- dat de verzoekende partij van oordeel is dat de voorwaarden voor haar verplichte bijdrage in de kosten niet vervuld zijn; dat de verzoekende partij zodoende een betwisting over haar subjectieve verplichting tot betaling van haar aandeel in de werken bij de Raad van State heeft aanhangig gemaakt;

Overwegende dat de gewone rechter krachtens de artikelen 92 en 93 van de Grondwet (thans de artike-

len 144 en 145 van de Gecoördineerde Grondwet) bevoegd is om van een dergelijk geschil kennis te nemen, hetgeen de bevoegdheid van de Raad van State uitsluit; dat de exceptie gegrond is; dat het beroep niet ontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni 1900 achtennegentig, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	J. BAERT,	staatsraad,
Mevr.	A. EYLENBOSCH,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. EYLENBOSCH.

M. VRINTS.